

Lov af denne Natur. Naar Loven faaer den Tilfœining, at de Paagældende skulle betragtes som Fæstere, vil den ikke have nogen hæmmende Indflydelse paa Salg eller Kjøb af disse Stæder, medens dette derimod efter min Betragtning, ja, jeg kan sige efter min Erfaring, vil blive Tilfældet, hvis de strax i det Dieblis, de have kjøbt, skulle betragtes som Arvefæstere med Ret til at sælge og pantsætte. Det er dette, jeg meget vilde tillade mig at henlede saavel den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, thi han staaer jo med Hensyn til denne Lov i Finantsministerens Sted, som ogsaa det eventuelle Udvalgs, om der ikke kunde være overveienende Grunde for det af mig her Anførte. — Der er udtalt forskjellige Meninge om Fortolkningen af Bestemmelserne i § 4. Nu er det jo vanskeligt baade for mig og for flere Andre, at opstille en bestemt Fortolkning som den afgjørende og ene rette; men forsaavidt jeg formaaer at see, er det udtalt endogsaa temmelig bestemt, at da Hartkornet, Jordbruget og de Tiender, der ikke ere Embedsindtægter, ere beskattede i § 1, saa ere de undtagne fra Bestemmelsen i denne Paragraf, saa at man til den Indtægt, der skal svares Skat af efter § 4, ikke kan være berettiget til at henregne Indtægten af selve Agerbruget, da den engang er beskattet igjennem Hartkornet. Der staaer i Paragrafen, at der i Landkommunerne bliver at afkræve enhver Beboer en Krigsskat lig 3 Procent af den Indtægt, han antages at have havt af andre Indtægtskilber end Jordbrug og Tiender, forsaavidt disse sidste ikke udgjøre en Deel af hans Embedsindtægt; altsaa ere efter min Mening disse Indtægtskilber undtagne fra Bestemmelsen, men det kan jo gjerne være, at min Mening ikke er rigtig. — Der er endnu eet Punkt, jeg gjerne vilde henlede Opmærksomheden paa, nemlig hvad man egentlig skal forstaae ved „Indtægt“. Naar en Mand har bortforpagtet en eller anden Eiendom, saa veed man jo, at han faaer en vis Forpagtningsafgift ind. Skal man nu betragte hele denne Forpagtningsafgift som Indtægt uden Hensyn til, om maaskee den allerførste Deel deraf gaaer til Forrentning af Kapitaler, der indstaaer i, og til Skatter af denne Eiendom, eller skal det forstaaes saaledes,

som jeg mener, nemlig at man skal gaae frem paa samme Maade, som naar der er Tale om at beskatte efter Formue og Leilighed? Der kan let opstaae Misforstaaelse herom, og jeg kunde derfor nok ønske, at dette Punkt blev stillet noget klarere frem. — Jeg skal endnu blot gjentagende bemærke, at jeg er ganske enig med den ærede Rigsdagmand for Præstø Amts 6te Valgfreds (H. Hage) i, at man godt kunde gaae noget dybere ned ved Fastsættelse af den skattepligtige Indtægt paa Landet. Naar en Mand paa Landet ved Siden af sin øvrige Bedrift har, jeg vil sige: Renten af en Kapital paa 10,000 Rb. — det er jo paa Landet en meget betydelig Sum — altsaa naar han har, Kapitalindtægten beregnet til 4 Procent, 400 Rb., saa rammer man ham kun med 1 Procent, altsaa kun med 4 Rb.; men man burde ramme ham mere. Der kunde vel være Anledning til her, at lægge en Beregning af Hartkornets Værdi til Grund for Ansættelsen. Naar man paa en Lynde Hartkorn, som man vel kan anslaae til en Kapitalværdi af 1,500 eller 2,000 Rb., lægger 3 Rb. 24 ß, saa seer det noget besynderligt ud, at man ved Siden deraf paa en Kapital af 10,000 Rb. kun lægger en Skat af 4 Rb. Jeg vilde blot henstille, om der ikke kunde være Anledning til, hvis det er muligt, nogenlunde at gjøre en saadan Sammenstilling.

H. Hage: Det vide vi Alle, at selv den allerretfærdigste Krig koster store Pengesomme og disse maae gjøres. Spørgsmaalet er derfor nærmest: hvilken Deel af disse Udgifter bør den nærværende Slægt udrede, og hvormeget kan der lægges paa Efterkommerne; thi derom ere vi jo Alle enige, at Landets Forsvar berettiger os til at gaae til Udgifter, som vore Efterkommere for en Deel skulle bære. Det er imidlertid ikke i den Grad givet, at vore Efterkommere have Nytte af disse Udgifter, saaledes som naar man for Pengene kunde anlægge Jernbaner eller andre blivende Indretninger; men vi skulle dog Alle, saavel vi som de, der komme efter os, bære den Byrde, som nu maa paalægges. Nu seer jeg mig ikke i Stand til, og det er heller ikke aldeles nødvendigt, at gjøre en Beregning over, hvorvidt